

Capitolul I. Divorțul

Secțiunea 1. Competența instanței

I. Divorț cu elemente de extraneitate. Necompetența generală a instanțelor române în soluționarea divorțului

Legislație relevantă: art. 1070, art. 1080, alin. (2) pct. 2 NCPC

În condițiile în care soțul este cetățean sirian cu domiciliul în Kuwait, iar soția este cetățean român (posibil și sirian), căsătoria a fost încheiată în Damasc, Siria, iar ultimul domiciliu comun al soților a fost în Kuwait, raportul de drept procesual privat dedus judecării nu este de competența instanțelor române, cât timp soția nu domiciliază efectiv în România de cel puțin 1 an anterior introducerii cererii de chemare în judecată.

*Judecătoria Cluj-Napoca – S. civ., sent. civ. nr. 5141
din 26 mai 2016, nepublicată*

Obiectul cererii. Desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtului, exercitarea autorității părintești cu privire la minorul rezultat din căsnicie exclusiv de către reclamantă, stabilirea domiciliului minorului la reclamantă, obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorului.

Situația de fapt. Părțile au încheiat căsătoria în Siria, Damasc, în anul 2009. De la data încheierii căsătoriei și până la separarea în fapt, părțile au locuit în Kuwait, țară unde s-a născut și copilul minor. În luna septembrie 2015, reclamanta și minorul au părăsit Kuwaitul pentru a se muta în România, unde se afla familia sa. Ulterior, la 27 octombrie 2015, reclamanta a formulat o cerere de chemare în judecată cu petitele anterior menționate.

Apărări formulate în cauză. Prin întâmpinarea formulată, pârâtul a invocat excepția de incompetență generală a instanțelor din România, pe motiv că ultimul domiciliu comun al soților a fost în Kuwait și că soții au fost căsătoriți sub imperiul legii siriene.

Prin răspunsul la întâmpinare, reclamanta a invocat art. 1080 alin. (2) pct. 1 NCPC, care prevede ca instanțele de judecată române sunt competente să judece cererile de divorț dacă, la data introducerii cererii, reclamantul domiciliază pe teritoriul României de cel puțin un an.

Soluția primei instanțe. Prin sentința civilă nr. 5141 din 26 mai 2016, s-a admis excepția de incompetență generală a instanțelor din România invocată prin

întâmpinare și, pe cale de consecință, s-a respins cererea de chemare în judecată având ca obiect divorț, ca nefiind de competența instanțelor române.

Considerente. Instanța a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art. 1080 alin. (2) pct. 1 NCPC, potrivit cărora instanțele de judecată române sunt competente să judece cererile de divorț dacă, la data introducerii cererii, reclamantul domiciliază pe teritoriul României de cel puțin un an.

În speță, reclamanta a înverdat instanței că deține carte de identitate cu domiciliul stabilit în C.N. de mai mult timp, iar efectiv s-a întors în România cu copilul în vara-toamna anului 2015.

Cererea de chemare în judecată ce face obiectul dosarului a fost înregistrată la data de 27 octombrie 2015.

În privința susținerilor reclamantei privind aplicabilitatea prevederile art. 113 pct. 2 și art. 1080 pct. 1 alin. (1) și pct. 2 alin. (2) NCPC, coroborat cu prevederile Regulamentului CE 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003, instanța a apreciat că acestea nu pot fi reținute, cererile privind obligația de întreținere pentru minor, exercitarea autorității părintești asupra minorului, stabilirea locuinței minorului etc., fiind cereri accesorii divorțului. Totodată, nu prezintă relevanță împrejurarea că au existat litigii anterioare între părți pe rolul instanțelor din România, în cauză pârâtul invocând, pe cale de excepție, necompetența instanței, și nici faptul că părțile mai au sau nu legătură cu țările în care au conviețuit sau faptul că această căsătorie a fost înregistrată în România.

În ceea ce privește condiția termenului de 1 an la care face referire art. 1080 alin. (2) pct. 2 NCPC, instanța a apreciat că, în speță, nu este îndeplinită, urmând a avea în vedere data/perioada revenirii la domiciliul din România a reclamantei, și nu existența cărții de identitate care nu face dovada domiciliului real, efectiv, în sensul urmărit de legiuitor.

Nu sunt aplicabile nici prevederile art. 1070 NCPC, în condițiile în care părțile s-au căsătorit și au conviețuit în alt stat, iar copilul minor s-a născut în alt stat, neputându-se astfel stabili o legătură suficientă și nefăcându-se dovada imposibilității introducerii cererii în străinătate.

Totodată, nu sunt aplicabile nici prevederile art. 915 teza finală NCPC, care ar atrage competența judecătorei în circumscripția căreia are domiciliul reclamanta, pârâtul neavând locuință în țară. În condițiile în care prevederile menționate reprezintă dispoziții comune aplicabile în procedura divorțului, iar în speță este necesară verificarea competenței internaționale a instanțelor române, fiind aplicabile dispozițiile speciale de competență prevăzute de art. 1079-1081 NCPC, instanța a apreciat că excepția invocată de către pârât prin întâmpinare este întemeiată și a admis-o, respingând acțiunea ca nefiind de competența instanțelor de judecată din România.

Sentința nu a fost atacată cu recurs.

2. Divorț. Necompetența materială a instanțelor din România

Legislație relevantă: art. 3 Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003

Reședința obișnuită a soților este în Germania, soția domiciliază la reședința din această țară, cererea nu este comună, fiind formulată doar de către soț, acesta aflându-se în penitenciar, pe teritoriul României, începând cu data de 17 aprilie 2012, astfel că, până la formularea cererii de divorț, înregistrată la data de 30 ianuarie 2013, nu a trecut un an, iar cei doi soți au ca cetățenie comună pe cea germană.

Prin urmare, potrivit art. 3 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, instanța de judecată din România nu este competentă să judece cererea din acest dosar.

*Judecătoria Arad – S. civ., sent. civ. nr. 3641
din 13 mai 2013, nepublicată*

Obiectul cererii. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți, cu reluarea de către pârâtă a numelui avut anterior încheierii căsătoriei.

Situația de fapt. Reclamantul a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate în Germania, iar pârâta nu și-a exprimat poziția cu privire la această cerere. Instanța și-a verificat din oficiu competența în soluționarea cauzei.

Motivarea cererii de chemare în judecată. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că părțile au încheiat căsătoria în Germania și că, încă de la început, relațiile dintre ele nu au fost bune, astfel că, în anul 2009, s-au despărțit în fapt și de atunci situația a rămas neschimbată, relația fiind grav și iremediabil vătămată.

Soluția primei instanțe. Prin sentința civilă nr. 3461 din 13 mai 2013, instanța a admis excepția de necompetență a instanțelor române și, în consecință, a respins cererea de chemare în judecată.

Considerente. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut următoarele:

Din probatoriul administrat, a rezultat faptul că, din declarația martorei audiate, părțile nu au locuit niciodată în România, venind doar în vizită. Martora a mai arătat că reclamantul este cetățean german, pârâta dobândind, la rândul ei, aceeași cetățenie, ca urmare a mariajului încheiat.

Din verificările efectuate de către instanță, a rezultat că pârâta figurează cu domiciliul în Germania, aceasta păstrându-și cetățenia română, în timp ce reclamantul se afla în arest preventiv la un Penitenciar din România.

Potrivit art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003, sunt competente să hotărască problema divorțului instanțele judecătorești din statul membru: (a) pe teritoriul căruia se află: reședința obișnuită a soților sau ultima reședință obișnuită a soților în condițiile în care unul dintre ei

încă locuiește acolo sau reședința obișnuită a pârâtului sau, în caz de cerere comună, reședința obișnuită a unuia dintre soți sau reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii sau reședința obișnuită a reclamantului, în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii; (b) de cetățenia celor doi soți sau, în cazul Regatului Unit și al Irlandei, statul „domiciliului” comun.

Din aplicarea acestei norme legale la situația de fapt a părților, instanța a constatat că reședința obișnuită a soților este în Germania, pârâta domiciliază la această reședință, cererea nu este comună, fiind formulată doar de către reclamant, reclamantul se afla în penitenciar începând cu data de 17 aprilie 2012, astfel că, până la formularea cererii de divorț, înregistrată la data de 30 ianuarie 2013, nu a trecut un an, iar cei doi soți au ca cetățenie comună pe cea germană.

Prin urmare, potrivit art. 3 din Regulament, instanța de judecată din România nu este competentă să judece cererea din acest dosar, motiv pentru care a invocat, din oficiu, excepția de necompetență a instanțelor din România, excepție pe care a admis-o.

Sentința a fost atacată cu apel, însă calea de atac a fost anulată ca nelegal timbrată.

3. Competența instanțelor din România. Pronunțarea divorțului din culpă comună, deși din probe administrate rezultă doar culpa soțului

Legislație relevantă: art. 373 lit. b) NCC, art. 933 alin. (1) și (2) NCPC, art. 8 din Regulamentul CE nr. 1259/2010

Potrivit art. 8 din Regulamentul CE nr. 1259/2010, divorțul nu poate fi soluționat decât de către instanțele statului pe teritoriul căruia soții au avut ultima reședință obișnuită. Instanța a reținut, din proba testimonială, din actele depuse la dosar și din adeverințe de la asociația de proprietari că ultimul domiciliu comun al soților a fost în România, în consecință a respins excepția de necompetență generală a instanțelor de judecată din România.

Analizând declarațiile martorilor, instanța a reținut că ele dovedesc faptul că relația de căsătorie s-a deteriorat din motive imputabile soțului. Însă, din faptul că soția a solicitat desfacerea căsătoriei prin divorț din culpa comună, instanța a prezumat că aceasta și-a asumat, implicit, o culpă pentru situația creată. Ca urmare, s-a admis cererea de chemare în judecată așa cum a fost formulată și a fost desfăcută căsătoria din culpa ambilor soți.

*Judecătoria Cluj-Napoca – S. civ., sent. civ. nr. 11826
din 14 decembrie 2015, nepublicată*

Obiectul cererii. Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți din culpă comună și revenirea la numele avut înaintea încheierii căsătoriei.

Situația de fapt. Părțile au încheiat căsătoria în anul 2011, iar din relația părților nu au rezultat copii minori. Datorită neînțelegerilor apărute între soți, cauzate de gelozia soțului, soția a fost nevoită să promoveze cererea de chemare în judecată.

Motivarea cererii de chemare în judecată. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, în esență, începând cu primele luni ale anului 2013, relațiile dintre părți s-au deteriorat în mod constant, pe fondul faptului că aceștia au petrecut din ce în ce mai puțin timp împreună și s-au îndepărtat unul de altul, atât pe plan afectiv, cât și intelectual. Din aceste motive, soții au avut numeroase divergențe și discuții în contradictoriu, iar, în final, s-au separat în fapt, astfel că relațiile dintre soți au fost iremediabil viciate.

Apărări. Prin întâmpinarea depusă, pârâtul a invocat excepția de necompetență generală a instanțelor din România cu motivarea că, atât anterior încheierii căsătoriei, cât și ulterior, părțile au locuit numai în Spania, unde au avut reședința comună, neavând niciodată domiciliul în România. Ca urmare, în ceea ce privește competența de soluționare a cauzei se aplică Regulamentul CE nr. 1259/2010. Pârâtul a arătat că locuiește tot în Spania, iar între părți nu s-a încheiat o convenție cu privire la competența instanței, astfel că, potrivit art. 8 din Regulamentul menționat, divorțul nu poate fi soluționat decât de către instanțele statului pe teritoriul căruia soții au avut ultima reședință obișnuită.

Pe fond, a arătat că este de acord cu desfacerea căsătoriei prin acordul soților.

Soluția primei instanțe. Prin sentința civilă nr. 11826 din 214 decembrie 2015, instanța a admis cererea de chemare în judecată, a dispus desfacerea căsătoriei din culpă comună a soților și revenirea de către reclamantă la numele purtat înainte de căsătorie.

Anterior, instanța a respins excepția de necompetență generală a instanțelor de judecată din România. În motivare, instanța a reținut că, din proba testimonială și din actele depuse la dosar, adeverințe de la asociația de proprietari, ultimul domiciliu comun al părților a fost în România, în localitatea F.

Considerente. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că, potrivit declarațiilor testimoniale, relația dintre părți a fost tot timpul una tensionată și marcată de certuri, cauzate în principal de gelozia exagerată și nejustificată a pârâtului și de faptul că acestuia îi plăcea să consume băuturi alcoolice. De asemenea, între părți au existat neînțelegeri și din cauza faptului că, după ce au locuit o vreme în Spania, au decis să se întoarcă în România, dar pârâtul a refuzat să se angajeze în țară, plecând în mod repetat în străinătate unde, însă, nu găsea de lucru.

Conform dispozițiilor art. 933 alin. (1) NCPC, instanța va pronunța divorțul din culpa soțului pârât atunci când, din cauza unor motive temeinice, imputabile acestuia, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, instanța poate să pronunțe divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere,

dacă din dovezile administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

În speță, instanța, analizând declarațiile martorilor, a reținut că ele dovedesc faptul că relația de căsătorie a soților s-a deteriorat din motive imputabile pârâtului, însă, datorită faptului că reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei prin divorț din culpa comună a soților, instanța prezumă că reclamanta și-a asumat, implicit, o culpă pentru situația creată. Ca urmare, instanța a admis cererea de chemare în judecată așa cum a fost formulată și a desfăcut căsătoria din culpa ambilor soți.

Secțiunea a 2-a. Culpa în desfacerea căsătoriei

§ 1. Culpa comună

4. Părăsirea domiciliului conjugal. Culpa comună în desfacerea căsătoriei

Legislație relevantă: art. 373 lit. b) NCC

Neînțelegerea majoră dintre cei doi soți constă în faptul că soțul a înțeles să părăsească domiciliul conjugal, astfel încât cei doi sunt separați în fapt și țin legătura doar prin mijloace de comunicare la distanță. Plecarea de la domiciliu s-a făcut fără acordul soției sau în asentimentul hotărârii comune a celor doi, în scopul de a susține relația lor de căsnicie. În condițiile în care soții nu mai conviețuiesc și nu fac un minim efort pentru depășirea neînțelegerilor și normalizarea situației dintre ei, concluzia care se desprinde este că susținerile soției privind culpa comună în destrămarea căsătoriei se verifică, circumstanțe în care instanța a constatat că relațiile dintre părți sunt vătămăte și căsătoria nu mai poate continua.

*Judecătoria Cluj-Napoca – S. civ., sent. civ. nr. 10648
din 14 decembrie 2016, nepublicată*

Obiectul cererii. Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți din culpă comună și revenirea la numele avut înainte de încheierea căsătoriei.

Situația de fapt. Reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți invocând o culpă comună a soților.

Motivarea cererii de chemare în judecată. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a arătat că s-a căsătorit în anul 2012 și că pârâtul s-a mutat la ea, în casa mamei sale. Relația a fost bună însă, după 3 ani, pârâtul a plecat la părinții săi, unde mergea în vizită de două ori pe an, iar din octombrie 2015 nu s-au mai văzut, ci au ținut legătura doar pe Skype și telefonic. Culpa pârâtului constă în faptul că acesta a început să își schimbe atitudinea pe parcursul anilor,

devenind distant față de ea și alegând să părăsească căminul conjugal fără un motiv întemeiat.

Pârâțul nu a formulat întâmpinare și nu a participat la dezbateri.

Soluția primei instanțe. Prin sentința civilă nr. 10648 din 14 decembrie 2016, instanța a admis cererea de chemare în judecată și a dispus desfacerea căsătoriei încheiate între părți din culpă comună, cu reluarea de către reclamantă a numelui avut anterior căsătoriei.

Considerente. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că din depozițiile martorilor audiați, a rezultat că neînțelegerea majoră dintre părți constă în faptul că în anul 2014 pârâțul a înțeles să părăsească domiciliul conjugal, fără să mai revină deloc în ultimul an, astfel încât părțile sunt separate în fapt și țin legătura doar prin mijloace de comunicare la distanță.

În același timp, din declarațiile martorilor nu a rezultat faptul că plecarea pârâțului de la domiciliul soților s-a făcut cu acordul reclamantei sau în asentimentul hotărârii comune a părților, în scopul de a susține relația lor de căsnicie, dar și faptul că, niciunul dintre ei nu și-a manifestat intenția de a relua și menține relația de căsătorie.

Or, în condițiile în care părțile nu mai conviețuiesc și nu fac un minim efort pentru depășirea neînțelegerilor și normalizarea situației dintre ele, concluzia care se desprinde este că susținerile reclamantei privind culpa comună a soților în destrămarea căsătoriei se verifică, circumstanțe în care instanța a constatat că relațiile dintre părți sunt vătămate și căsătoria nu mai poate continua.

Sentința nu a fost atacată cu apel.

5. Culpă comună. Exercițarea în comun a autorității părintești. Atribuirea folosinței imobilului locuință comună. Evacuarea soțului

Legislație relevantă: art. 309, art. 324, art. 373 lit. b), art. 397, art. 398 NCC

Potrivit art. 309 NCC, soții își datorează reciproc respect, fidelitate și sprijin moral. Ei au obligația de a locui împreună, pentru motive temeinice putând hotărî să locuiască separat. Din probele administrate, reiese că relațiile de căsătorie sunt grav și iremediabil compromise, astfel încât continuarea căsătoriei nu mai este posibilă. Această stare de fapt se datorează atât comportamentului soțului, cât și conduitei soției care s-a antrenat într-o relație extraconjugală, refuzând propunerile de împăcare ale soțului. Pentru aceste considerente, instanța a dispus desfacerea căsătoriei, din culpă comună.

În ceea ce privește atribuirea beneficiului folosinței locuinței conjugale în favoarea soției, din probele administrate, rezultă că soții nu mai pot conviețui în acest spațiu, martorii audiați reliefând comportamentul agresiv al soțului, pe fondul consumului de alcool. Având în vedere aceste aspecte și luând în considerare interesul superior al copiilor de a crește în locuința familiei, instanța

a admis această cerere, ținând cont și de faptul că soțul are posibilitatea să locuiască împreună cu părinții săi, în timp ce soția locuiește cu minorii într-un imobil închiriat.

*Judecătoria Sighetu Marmației – S. civ., sent. civ. nr. 987
din 4 aprilie 2013, nepublicată*

Obiectul cererii. Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți din culpa exclusivă a pârâtului, revenirea la numele avut înaintea încheierii căsătoriei, exercitarea autorității părintești cu privire la minorii rezultați din căsătorie exclusiv de către mamă, stabilirea domiciliului minorilor la mamă, obligarea pârâtului să contribuie la nevoile minorilor în cuantum legal, atribuirea folosinței locuinței comune până la soluționarea definitivă a dosarului de partaj și evacuarea pârâtului.

Prin cererea reconvențională, pârâtul reclamant reconvențional a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate între părți din culpă comună.

Situația de fapt. Părțile au încheiat căsătoria în anul 1996, iar din relația părților au rezultat doi copii minori la data promovării cererii de chemare în judecată. Datorită neînțelegerilor apărute între soți, cauzate de comportamentul violent al pârâtului, în special ca urmare a consumului de alcool, a înțeles să promoveze cererea de chemare în judecată.

Motivarea cererii de chemare în judecată. În motivarea cererii, reclamanta a arătat faptul că este despărțită de pârât, fiind bătută și alungată de la domiciliu împreună cu minora, în prezent locuind cu chirie. Neînțelegerile dintre părți durează de mai mulți ani, pârâtul având în mod repetat un comportament violent fizic și verbal, ce se manifestă și în prezența copiilor.

Conduita pârâtului era generată de consumul de alcool, acesta lipsind în mai multe nopți de acasă și intrând în relații cu alte femei. La ultimele scandaluri provocate de pârât a fost nevoită să cheme poliția, iar ulterior să se mute de acasă.

Motivarea cererii reconvenționale și apărări. În motivarea cererii reconvenționale și în întâmpinarea depusă, pârâtul reclamant reconvențional a arătat faptul că reclamanta a plecat singură de acasă și nu pentru că ar fi alungat-o el, iar motivul determinant este că soția sa a intrat într-o relație cu un alt bărbat cu care locuiește în prezent. Nu corespunde adevărului susținerea că ar consuma băuturi alcoolice în exces, ci doar ocazional. De asemenea, își iubește foarte mult copiii și nu le-ar face niciodată rău.

În ceea ce privește locuința comună, aceasta a fost cumpărată din banii săi, deoarece reclamanta a lucrat doar o perioadă scurtă de timp.

La termenul din 28 martie 2013, reclamanta a depus propunerea sa pentru programul de vizitare al minorilor și note scrise privind cuantumul pensiei de întreținere solicitat pentru fiecare minor, pârâtul declarând că este de acord cu cererile reclamantei.

Soluția primei instanțe. Prin sentința civilă nr. 987 din 4 aprilie 2013, instanța a admis în parte cererea de chemare în judecată și în parte cererea reconvențională, desfăcând căsătoria părților din culpă comună, încuviințând pârâtei reclamante să revină la numele avut anterior încheierii căsătoriei și stabilind domiciliul minorilor la mamă, cu obligația pârâtului de a contribui la nevoile minorilor cu suma de 181 lei lunar. Programul de relații personale a fost admis așa cum a fost propus de către reclamantă și agreat de către pârât. Totodată, instanța a atribuit reclamantei beneficiul folosinței locuinței conjugale, până la rămânerea definitivă a hotărârii de partaj și a dispus evacuarea pârâtului din imobil.

Considerente. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că, din declarațiile martorilor audiați a rezultat că relațiile dintre părți sunt conflictuale, reclamanta părăsind domiciliul comun împreună cu copiii urmare a unui scandal provocat de pârât, pentru aplanarea căruia a fost necesară intervenția poliției. Potrivit declarației martorei M, pârâtul îi vorbește urât soției sale, pe fondul consumului de alcool, fiind și ocazii în care acesta a intenționat să o lovească pe reclamantă. Martora F a confirmat, de asemenea, că pârâtul consumă băuturi alcoolice și că acesta a lovit-o pe reclamantă.

Acestea au arătat că, în prezent, reclamanta are o relație cu un alt bărbat. Între părți au mai fost și anterior probleme, reclamanta introducând acțiune de divorț, dar ulterior s-a împăcat cu soțul său.

Potrivit art. 309 NCC, soții își datorează reciproc respect, fidelitate și sprijin moral. Ei au obligația de a locui împreună, pentru motive temeinice putând hotărî să locuiască separat. Din probele administrate, reiese că relațiile de căsătorie sunt grav și iremediabil compromise, astfel încât continuarea căsătoriei nu mai este posibilă. Această stare de fapt se datorează atât comportamentului pârâtului, cât și conduitei reclamantei care s-a antrenat într-o relație extraconjugală, refuzând propunerile de împăcare ale pârâtului. Pentru aceste considerente, instanța a dispus desfăcerea căsătoriei, din culpă comună.

În ceea ce privește stabilirea locuinței minorilor, părțile au fost de acord ca aceasta să fie la domiciliul mamei. Instanța a apreciat că înțelegerea părinților în acest sens este în interesul superior al copiilor, întrucât mama a reprezentat mereu o prezență constată și susținută în viața acestora, oferindu-le îngrijire zi cu zi, sprijin material și moral, implicându-se în educația și în creșterea lor. Totodată, s-a reținut că, și în prezent, de la părăsirea domiciliului conjugal de către reclamantă, minorii locuiesc împreună cu aceasta, astfel încât stabilirea domiciliului la mamă oferă copiilor stabilitate. În acest sens au fost și concluziile anchetei psihosociale, conform căreia minorii prezintă un grad mare de atașament față de mamă care este ajutată în creșterea și educarea lor de către bunica maternă.

Referitor la exercitarea autorității părintești după divorț, reclamanta a solicitat ca aceasta să fie exercitată exclusiv de către ea. Autoritatea părintească este ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și aparține

în mod egal ambilor părinți. În prezenta cauză, însă, nu s-au relevat niciun fel de împrejurări din care să se poată deduce că ar exista motive grave de impunitate în sarcina pârâtului care să ducă instanța la concluzia că interesul superior al minorilor reclamă exercitarea autorității părintești doar de către mamă. Deși din probele administrate s-a evidențiat comportamentul agresiv al tatălui, acesta s-a manifestat exclusiv față de soția sa, pe fondul tensiunilor existente între părți, instanța apreciind că acesta va dispărea odată cu pronunțarea divorțului. Astfel, în speță, nu s-a dovedit ca aceste violențe să se fi exercitat direct asupra copiilor sau pârâtul să fi dat dovadă de neglijență gravă în îndeplinirea obligațiilor părintești. Dimpotrivă, martorii au declarat că acesta i-a vizitat după ce reclamanta a plecat de acasă, i-a dus la cumpărături, a contribuit cu bani și produse alimentare la întreținerea lor.

Potrivit jurisprudenței CEDO în materie, reflectată în soluția dată în cauza *Monory v. România și Ungaria*, „posibilitatea părintelui și a copilului de a se bucura reciproc de compania celuilalt reprezintă un element fundamental al vieții de familie, iar măsurile naționale care stânjenesc această posibilitate reprezintă o ingerință în dreptul la viața de familie protejată de art. 8, statele având obligația de a asigura reunirea copilului cu părintele său”. La toate aceste considerente se adaugă vârsta minorilor care reclamă prezența în viața lor a ambilor părinți pentru o dezvoltare armonioasă, nevoia de stabilitate a copiilor fiind tradusă în primul rând prin contactul cu părinții săi și cu familia primară, și numai secundar prin raportare la prieteni, activități extrașcolare și bunuri materiale.

În ceea ce privește petitul privind atribuirea beneficiului folosinței locuinței conjugale în favoarea reclamantei, instanța a reținut că, din probele administrate, a rezultat că soții nu mai pot conviețui în acest spațiu. Astfel, conform adresei nr. X a Poliției Municipiului S., pârâtul a provocat în două zile consecutiv scandal în familie, fiind necesară intervenția forțelor de ordine, care l-au și sancționat contravențional, iar în urma ultimului conflict reclamanta a și plecat de acasă. De asemenea, martorii audiați au reliefat comportamentul agresiv al pârâtului față de reclamantă, pe fondul consumului de alcool. Având în vedere aceste aspecte și luând în considerare interesul superior al copiilor de a crește în locuința familiei, instanța a admis această cerere.

În acest sens, instanța a avut în vedere și faptul că pârâtul are posibilitatea să locuiască împreună cu părinții săi în timp ce reclamanta locuiește cu minorii într-un imobil închiriat. Prin urmare, în temeiul art. 324 NCC a atribuit reclamantei beneficiul folosinței locuinței proprietatea soților, până la partajul irevocabil al bunurilor comune. Deoarece atribuirea beneficiului folosinței locuinței are la bază împrejurarea că imobilul nu poate fi folosit împreună de soți, urmare a admiterii solicitării reclamantei, instanța a dispus evacuarea pârâtului din spațiu.

Sentința nu a fost atacată cu apel.